

โดย นอร์แมน ฮิลล์
(เรียบเรียงจากเรื่องจริง)

เรื่องราวนี้เกิดขึ้นที่ประเทศกานา

“ดูเวลาอ่านหนังสือแล้วนะ” คุณครู โอดูพูด
เนยมีเยนั่งตัวตรง เวลาอ่านหนังสือสนุกมาก!
ทุกวันที่โรงเรียน ครูจะอ่านหนังสือให้ชั้นเรียนฟัง
บางครั้งครูอ่านเรื่องสัตว์ บางครั้งครูอ่านเกี่ยวกับคนใน
ประเทศอื่น และบางครั้งครูถามชั้นเรียนว่าพวกเขา
มีหนังสือที่อยากให้อ่านสักเล่มไหม

“ใครมีหนังสือที่อยากให้อ่านสักเล่มไหม?”

คุณครู โอดูถาม

เนยมีเยยกมือขึ้น “ผมครับ!” เขาหยิบหนังสือเล่ม
โปรดออกมาจากกระเป๋า นั่นเป็นหนังสือเรื่องราว
จากพระคัมภีร์มอรมอน! เขานำมาอ่านหลังเลิกเรียนขณะ
รอคุณแม่มารับ การเห็นภาพช่วยให้เขาเข้าใจเรื่องราวใน
พระคัมภีร์

คุณครู โอดูยิ้มเมื่อเขาเห็นหนังสือเล่มใหญ่ “เราจะไม่มี
เวลาอ่านทั้งหมด มีบางตอนที่เธออยากให้อ่านไหม?”

“ใครมีหนังสือที่
อยากให้อ่าน
สักเล่มไหม?”
คุณครู โอดูถาม

ภาพประกอบโดย ดันน์ หล้า

“มีครับ” เนยมีเยตอบ เขาพลิกหน้ากระดาษจนพบเรื่อง
ราวที่เขาชื่นชอบ “ครูอ่านตอนนี้ได้ไหมครับ? ชื่อตอน
‘ความฝันของลิโฮ’”

“เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไรเหรอ?” คุณครู โอดูถาม

“เกี่ยวกับศาสนาพยากรณ์ผู้เห็นนิมิต ท่านเห็นต้นไม้
สวยงามต้นหนึ่งมีผลแสนอร่อย” เนยมีเยชี้ที่ภาพต้นไม้ “เขา
ต้องการให้ครอบครัวกินผลไม้นั้นกับเขา ครูจะอ่านไหม
ครับ?” เนยมีเยยื่นหนังสือให้ครู

“แน่นอน” คุณครู โอดูตอบ จากนั้นเขาก็เริ่มอ่านออก
เสียง เขาอ่านเกี่ยวกับทางแคบที่นำไปสู่ต้นไม้ เขาอ่านเกี่ยว
กับราวเหล็ก และเขาอ่านเรื่องการรักษาพระบัญญัติ
เซลอร์ม เพื่อนของเนยมีเยยกมือ “นี่เป็นต้นไม้แบบไหน
เหรอ?” เขาถามเนยมีเย

“ไม่รู้สิ” เนยมีเยตอบ “แต่ผลมันอร่อยมาก มันต้องดีกว่า
ต้นมะม่วงแน่ๆ!” จากนั้นเนยมีเยก็หยุดคิด “ที่โบสถ์ ฉัน
เรียนรู้ว่าผลนั้นแทนความรักของพระเจ้า ดังนั้นจึง
เข้าใจได้ว่ามันจะอร่อยและพิเศษมาก!”

เมื่อชั้นเรียนจบ เนยมีเยนั่งรอคุณแม่อยู่ข้างนอก เขาดึง
หนังสือเรื่องราวจากพระคัมภีร์มอรมอนออกมาอ่านอีก
“เรื่องนั้นสนุกมากเลย” เซลอร์มพูด เขานั่งใกล้กับเนยมีเย
“ฉันขออ่านอีกเรื่องกับเธอได้ไหม?”

“ได้สิ!” เนยมีเยเปิดไปคู่อีกเรื่องหนึ่ง พวกเขาอ่านเรื่อง
อปีนาโดและกษัตริย์โนอาห์
เพื่อนร่วมชั้นของพวกเขามาฟังมากขึ้น เมื่อพวกเขามีคำ
ถาม เนยมีเยตอบพวกเขา เขาถึงกับถามคำถามเพื่อทดสอบ
เพื่อนๆ เกี่ยวกับเรื่องราวที่อ่านไปแล้ว!

ไม่นานเนยมีเยก็เห็นคุณแม่เดินมาหาพวกเขา “ขอบใจนะ
ที่อ่านหนังสือกับฉัน” เขาพูดกับเด็กคนอื่นๆ เขาปิดหนังสือ
และยิ้ม เขามีความสุขที่เพื่อนๆ ชอบเรื่องราวโปรดของเขา
มากพอๆ กับที่เขาชอบ ●